

Interrogant

En la veu que et parla
no em dic tota jo.

La que no vols escoltar
és una veu que creix endins
alimentada de renúncies.
S'escola en el solc d'aigua
que obre el vaixell,
navegant en un mar
de silencis transparents.

Què faré amb el desig
d'estar prop teu
si la veu callada
és la que te més força?

Remor

A la Consol Areñas, la Montserrat Cases
i la Montserrat Iglesias

Gràcies riu per la remor dolça
de l'aigua riallera
que sadollà la set dels pares
als peus del Canigó.

Bressoles la pena
amb perfum de moltes,
la veu del vent
i les fonts que et brollen.

Boscatge verd,
serves la voluntat
de ser poble entossudit
per guanyar la llibertat.

Gràcies riu per la remor dolça
de l'aigua riallera
que sadolla la nostra set
als peus del Canigó.

La llima del temps
arrodoneix les arestes
dels records que em reclamen.
S'esllavissen, desvagats,
per la paret nua
de l'habitació.
Van i vénen del pensament,
gasosos com núvols
talment desfets.
Darrera el vidre,
el cel blanc de l'oblit
ens buida.

Es Grau

Al Pep Cuello i a l'Antònia Vidal

Al fons del carrer blanc,
amb la mar a tocar dels dits,
una barca solitària espera.
El murmurí del vent la sosté
ancorada al fons de l'esperança.

Les llísseries naveguen
amb pensaments cecs,
entre fang, sorra i algues.
La sal, la humitat i el temps
esculpeixen a les roques nius d'aire
—alvèols ocres, morats i verds—
on l'amor respira en calma.

Diuen que l'esperit des Grau
habita en totes les cases
i sargeix amb fils de llum
xarxes de fidelitats
a la ribera de l'aigua.

El nostre destí i el del poble
es detenen a l'hora baixa;
fem dringar els daus de la sort
en el límit incert de l'alba.